Μελέτη περί θείου έρωτος (Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 9 Νοεμβρίου, 2022

Ο θείος έρωτας είναι τέλεια αγάπη του Θείου, που εκδηλώνεται ως ακατάπαυστος πόθος του Θείου. Ο θείος έρωτας γεννιέται στην καθαρή καρδιά, διότι σ' αυτήν κατέρχεται η θεία χάρη. Ο έρωτας του Θείου είναι θείο δώρημα, το οποίο δωρίζεται στην αγνή ψυχή από τη θεία χάρη που κατέρχεται και αποκαλύπτεται στην ψυχή. Θείος έρωτας χωρίς θεία αποκάλυψη δεν γεννιέται μέσα σε κανέναν άνθρωπο. Διότι ψυχή που δεν δέχθηκε αποκάλυψη, δεν έλαβε πάνω της την επίδραση της χάρης και μένει απαθής προς τον θείο έρωτα. Είναι λοιπόν αδύνατο να γεννηθεί έρωτας χωρίς να επενεργήσει δύναμη πάνω στην καρδιά, είτε θεία δύναμη είτε ανθρώπινη.

Οι εραστές του Θείου προσελκύστηκαν προς τον θείο έρωτα από τη θεία χάρη που ενήργησε πάνω στην καρδιά τους, αποκαλύφθηκε στην ψυχή τους και την τράβηξε προς τον Θεό. Τον εραστή του Θείου **πρώτα τον ερωτεύτηκε το Θείον, και μετά αυτός ερωτεύτηκε το Θείον**. Ο εραστής του Θείου πρώτα έγινε υιός αγάπης, και έπειτα αυτός αγάπησε τον ουράνιο Πατέρα.

Η καρδιά εκείνου που ερωτεύεται τον Κύριο ποτέ δεν κοιμάται, αλλά πάντα

αγρυπνεί, λόγω του υπερβολικού έρωτα. Ο άνθρωπος κοιμάται για την ανάγκη της φύσεως, μα άγρυπνη η καρδιά υμνεί το Θείον.

Ο θείος Χρυσόστομος λέει για τον πνευματικό έρωτα: «Είναι τόσο πολύ επιβλητικός ο πνευματικός έρωτας, ώστε δεν αφήνει να περάσει ούτε στιγμή, αλλά πάντα κυριεύει την ψυχή του ερωτευμένου, και δεν επιτρέπει να υπερισχύσει καμιά θλίψη ή οδύνη στην ψυχή».

Ψυχή ερωτευμένη με τον Θεό προσκολλάται γερά πάνω στον Θεό, **σ' Αυτόν έχει εμπιστοσύνη, σ' Αυτόν στηρίζει κάθε ελπίδα**. Ο θείος έρωτάς της την ανεβάζει προς τον Θεό και μ' Αυτόν συνομιλεί μέρα-νύχτα.

Ψυχή πληγωμένη από θείο έρωτα δεν επιθυμεί τίποτε άλλο, παρά μόνο το άκρως αγαθό. Παραμελεί τα πάντα, αηδιάζει το καθετί.

Ψυχή ερωτευμένη με τον Θεό μελετά τα λόγια του Θεού και παραμένει στα σκηνώματά Του. Όταν ομιλεί, διηγείται τα θαυμάσια του Θεού. Όταν συζητεί, αναφέρεται στη δόξα και στη μεγαλοπρέπειά Του. **Αίνο** και **ύμνο** ακατάπαυστα αναπέμπει στον Θεό, και με θείο πόθο τον λατρεύει. Κι έτσι ο θείος έρωτας όλη την ψυχή προσάρμοσε με τον εαυτό του, την συνέδεσε με τον εαυτό του και την οικειοποιήθηκε.

Ψυχή ερωτευμένη με το Θείον γνώρισε καλά το Θείον, και τέτοια επίγνωση ανέφλεξε τον θείο της έρωτα. Ψυχή ερωτευμένη με τον Θεό έγινε **μακαρία**, διότι πέτυχε αυτό που επιθυμούσε, κι αυτό γέμισε τους πόθους της. Κάθε επιθυμία, κάθε σφοδρός πόθος, κάθε έφεση ξένη προς τη θεία αγάπη αποκρούεται απ' αυτήν **ως ασήμαντη και ανάξια** μπροστά της.

Πόσο ανυψώνει την ερωτευμένη με το Θείον ψυχή η προς το Θείον αγάπη που εναλλάσσεται με τη θεία αγάπη! Αυτή η θεία αγάπη σαν ελαφρή νεφέλη ανεβάζει την ψυχή, τη φέρνει κοντά στην ανεξάντλητη πηγή της αγάπης, κοντά στην αιώνια αγάπη, και τη γεμίζει με φως αιώνιο.

Ψυχή πληγωμένη από θείο έρωτα χαίρεται πάντα και αγάλλεται και σκιρτά και χορεύει, διότι αναπαύεται μονίμως πάνω στην αγάπη του Κυρίου «ως επί ύδατος αναπαύσεως». **Τίποτε θλιβερό απ' τον κόσμο δεν είναι ικανό να διαταράξει τη γαλήνη και την ειρήνη της, τίποτε λυπηρό απ' τον κόσμο δεν είναι ικανό να αφαιρέσει τη χαρά και την ευφροσύνη της**.

Ψυχή ερωτευμένη με το Θείον ανυψώνεται δια της αγάπης, εξέρχεται κάπως από τις σωματικές αισθήσεις, αποχωρεί κάπως από το ίδιο το σώμα και **ξεχνά του εαυτό της**, λόγω της τελείας αφοσιώσεώς της προς το Θείον.

Η ανερμήνευτη γλυκύτητα της θείας αγάπης καταθέλγει και κατακυριεύει την καρδιά, και έλκει το νου προς το Θείον, για να απολαύσει με αγαλλίαση τον Θεό.

Ο θείος έρωτας προξενεί την εξοικείωση με τον Θεό, η εξοικείωση το θάρρος, το θάρρος τη γεύση, η γεύση την πείνα.

Ψυχή που την άγγιξε ο θείος έρωτας δεν μπορεί ούτε να συλλογισθεί ούτε να επιποθήσει πλέον τίποτε άλλο, αλλά με συνεχείς αναστεναγμούς λέει: «Κύριε, πότε θα φθάσω και θα εμφανισθώ μπροστά στο πρόσωπό σου; Επιποθεί η ψυχή μου να έλθει προς εσένα, Θεέ μου, όπως επιποθεί το ελάφι να φθάσει στις πηγές των υδάτων».

Τέτοιος είναι ο θείος έρωτας που κυριεύει την ψυχή.

(Από το περιοδικό "Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ", Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τ. 11 (1986), σελ. 7)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*